

κακούργου. Ο φόνος του αρχαίου και σεβαστού μέλους του κοινοβουλίου ἐθεωρήθη ως κοινὸν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως δυστύχημα — ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἐφαίνετο πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἀφανισθέντος φονέως. Πολλαὶ φημὶ περὶ τοῦ παρελθόντος του ἤρχισαν νὰ διαδίδονται: — πράξεις ἀπιστεῦτου βαρβαρότητος καὶ ἀπανθρωπίας, ἀκολασίας καὶ αἰσχροσυργήματα τοῦ χειρίστου εἶδους, σχέσεις μετ' ἀνθρώπων τῆς ταπεινοτάτης καὶ δυσφημοτάτης τάξεως. Καὶ πανταχοῦ τὸ αὐτὸ ἀνεξήγητον μῖσος, ἡ αὐτὴ ἀκατανόητος ἀπέχθεια καὶ βδελυγμία ἀνεκαλύπτετο πληροῦσα τὴν καρδίαν παντὸς ἀνθρώπου, ἰδόντος τὸν Ἀῦδ ἢ συναναστραφέντος μετ' αὐτοῦ. — Ἀλλὰ περὶ τῆς παρούσης αὐτοῦ διαμονῆς οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ δώσῃ οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην πληροφορίαν. Ἀπὸ τῆς πρωΐας, καδ' ἦν κατέλιπε τὴν ἐν Soho κατοικίαν του, τὸ τέρας ἐγένετο παντελῶς ἀφαντον καὶ ἀνήκουνστον, ὥς ἂν εἰ μηδέποτε εἶχε ζήσει. Καὶ αὐτὸς ὁ Οὐττερσον συνῆλθε τρόπον τινὰ ἐκ τῆς ἀρχικῆς ταραχῆς του καὶ ἠσύχασε κάπως. Ἐλεγε καδ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ παντελής αὐτὸς ἀφανισμὸς τοῦ Ἀῦδ ἀκόμη καὶ μετ' τὸν θάνατον τοῦ παλαιοῦ φίλου καὶ πελάτου του, Σιρ Λάνβερς, δὲν ἦτο πάρα πολὺ ἀκριβὰ πληρωμένος.

Τώρα πλέον, ἐκλιπούσης τῆς ἀπαισίας ἐπιδράσεως τοῦ Ἀῦδ, ἤρχισεν ὁ δόκτωρ Τζέκυλ νὰ ζῇ νέαν ὁλως ζωὴν. Ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἀπομονώσεως, ἣτις περιέβαλλεν αὐτὸν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀνενέωσε πάλιν τὰς σχέσεις του πρὸς τοὺς παλαιούς φίλους του, ἐφαίνετο πάλιν εἰς συναναστροφάς, ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἐπεκράτει πάλιν ὡς ἄλλοτε μεγάλη φιλοξενία, ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ του ἐπεσκέπτοντο αὐτὸν συχνάκις καὶ ἐτύγχανον τῆς συνήθους, ὡς πρότερον, ὑποδοχῆς. Πρὸς τοῦτοις ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀρρώστους του, τοὺς ὁποίους εἶχε παραμελήσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐξήρχετο συχνάκις εἰς περίπατον ἐπιπρος ἢ ἐφ' ἀμάξης, ἐπῆγαινε τακτικώτατα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐφαίνετο πάντοτε προσπαθῶν νὰ εὐεργετῇ τοὺς δυστυχεῖς. Τὸ ὄρατόν του πρόσωπον ἀνέλαβεν αὖθις τὴν ἐκφρασὶν τῆς ἡρεμίας, τῆς ψυχικῆς γαλήνης καὶ τῆς φιλάνθρωπίας. Ἐπὶ δύο μῆνας ἐφαίνετο διατελῶν ἐν πληρεστάτῃ εὐρίῃ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον.

Τῇ 8 ἰανουαρίου ἔδωκεν ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ μέγα γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο φυσικῶς τῷ λόγῳ παρὼν καὶ ὁ Οὐττερσον, προσεῖτι δέ, κατὰ πρώτην φοράν μετὰ πολλὰ ἔτη, καὶ ὁ Δόκτωρ Λάνυον. Ἐπὶ μακρὰν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν λοιπῶν ξένων, ἐκάθηντο οἱ τρεῖς οὗτοι φίλοι, πίνοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι οἰκείως, ὅπως ἄλλοτε κατὰ τὰς ὥραιας ἡμέρας τῆς παλαιᾶς καὶ στενῆς φιλίας των.

Τῇ 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς περὶ τὴν ἐσπέραν ὁ Οὐττερσον ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φίλον του Τζέκυλ, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο δεκτός. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανῆλθε πάλιν, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν τῷ ἐπετράπη ἡ εἰσοδος. «Ὁ κύριος Δόκτωρ εἶνε ἀσθενής, καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ κανένα» εἶπεν αὐτῷ ὁ ὑπηρετῆς Παῦλος.

Τῇ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδοκίμασεν ὁ δικηγόρος καὶ πάλιν, ἀλλ' ἔλαβε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν «ὁ κύριος Δόκτωρ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ κανένα».

Ὁ Οὐττερσον, ὅστις ἔβλεπε σχεδὸν καδ' ἐκάστην ἡμέραν τὸν Τζέκυλ κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας, ἐλυπήθη καὶ δυσηρεστήθη μεγάλως, ὅτι ἀπεπέμψθη ἤδη τρεῖς φορές ἀλληλοδιαδόχως. Τὴν ἀκόλουδον ἐσπέραν ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λάνυον.

Ἀμέσως ἐγένετο δεκτός. Ἀλλὰ φρικώδης ἐκπληξὶς τὸν ἐπερίμενε, ἐνταῦθα. Οὐδέποτε εἰς ὅλην τὴν ζωὴν εἶχε παρατηρήσῃ τοσαύτην καὶ τοσοῦτο ταχέειαν μεταβολὴν ἐν τῇ ὄψει ἀνθρώπου. Τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου ἐφαίνοντο γεγραμμένα εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Λάνυον. Ὁ πρό μικροῦ ἐτι ζωηρὸς καὶ εὐρωστος γέρον ἦτο ἤδη κάτωχρος καὶ κάτισχνος, τὸ δέρμα του ἐκρέματο χαλαρὸν καὶ μαραμένον ἀπὸ τοῦ προσώπου του. Ἐφαίνετο αἰφνης κατὰ εἴκοσι ἔτη γεροντότερος. Ἀλλὰ δὲν ἐξέπληξε τὸν Οὐττερσον ἡ σωματικὴ κατάπτωσις καὶ ἐξασθένωσις τοῦ Λάνυον τόσον πολὺ, ὅσον ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἣτις ἐμαρτύρει ἀπεριγραφτὸν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς, ἀπεριγραφτὸν φόβον καὶ τρόμον.

«Εἶνε ἰατρός» ἔλεγε καδ' ἑαυτὸν ὁ Οὐττερσον, «καὶ γνωρίζει ὅτι πλησιάζει ἡ τελευταία του στιγμή. Ἴσως αὕτη ἡ συναίσθησις τὸν φοβίζει.»

Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου ἀνελογίζετο πάλιν ὅτι ἐξ ὅλων τῶν γνωστῶν του οὐδεὶς ἐφοβεῖτο τόσον ὀλίγον τὸν θάνατον ὅσον ὁ Δόκτωρ Λάνυον. Καὶ πράγματι, ὅτε ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ μεταβολῇ τῆς ὁψέως του, εὗρεν αὐτὸν ἐντελῶς ἀτάραχον ἐπὶ τῇ σκέψει τοῦ πλησιάζοντος τέλους του.

«Ἐλαβα ἕναν τρόμο, Οὐττερσον» εἶπεν ὁ Λάνυον μετ' ἀσθενή φωνὴν «ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἀναλάβω πλέον. Τώρα πλέον εἶνε ζήτημα χρόνου, ὀλίγων ἐβδομάδων — ἴσως ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐξῆσα καλὴν ζωὴν, μετὰ χαράς, μετὰ φίλους. Ἀπῆλυσα τὴν ζωὴν μου — γαί, φίλε Οὐττερσον, τὴν ἀπῆλυσα καὶ τὴν ἐχάρηκα. Καὶ ὁμως» προσέθηκε μετὰ μεγάλης θλίψεως «νομίζω ὅτι ἂν ἐγνωρίζαμεν τὰ πάντα, δὲν θὰ ἐλυποῦμεθα ὅτι ἀποθνήσκομεν.»

(Ἔσται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μεταφράσμα ὑπὸ Ἑμάντου Χάιζερ.

(Συνέχεια.)

Ὁ Καὶ ἤκουεν αὐτὴν τὴν ἀπείρητον καὶ εὐγλωττον ὁμιλᾶν καὶ παρατήρει μετ' ἡδονῆς τὸ ὄρατον κοράσιον μετὰ τοὺς ἐνδοσυνώδεις ὀφθαλμούς.

«Τὰ λόγια σὰς ἀντηχοῦν μέσα στὴν καρδίᾳ μου», ἀπήντησεν ὁ Καὶ. «Σὰς ζηλεύω ὅτι ἐμπνεῖται νὰ ἐκφράζετε τὰ αἰσθήματα σὰς μετὰ τόσον ἀληθινὰ χρώματα.»

Ἡ Μαρτσέδες ἔφαντο ὀλίγον τι ἐκπληκτος. Οὐδεὶς ποτε τὴν εἶχεν ἐπαινεσθῇ διὰ τίποτε μετὰ τοσοῦτον. Τώρα δὲ ἐξήρχοντο τόσοι καλοὶ τόσοι θαυμάσιοι λόγοι ἐκ τοῦ στόματος ἐκείνου ἀνδρός ἀπέναντι τοῦ ὁποῖου συνεσθάνετο αὐτὴν ὡς μηδὲν. Ἀλλὰ ταχέως ἀνέλαβε τὴν ἐτοιμότητά της καὶ γελῶσα εἶπε:

«Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε κόρης!» Καὶ κατὰ τὸν γέλωτα ἐφάνη

σαν οἱ φράοι καὶ πάλλευκοι ὀδόντες καὶ ἐπηύξησαν τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου της.

«Εὐχαριστεῖτε;» ἠρώτησεν ὁ Καῖϋ καὶ παρετήρει μετ' αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν ἀδελφὴν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἠγάπα. Ἀκριβῶς ὄφθαλμοί — ἀπαράλλακτα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον συνειδίξε νὰ μειδιᾷ καὶ ἡ σύζυγός του, — τὸσον ἀφελῶς, τὸσον ἀδάως, τὸσον εὐθύμως καὶ ἅμα τὸσον εὐφρῶς.

Ναί, κύριε κόμης, σὰς εὐχαριστῶ, διότι κανένα πρᾶγμα δὲν με εὐχαριστεῖ τόσον, ὅσον ὁ ἔκαινος ἐκ μέρους σας —»

Ἡ νεῆνις διεκόπη, καὶ ἐλαφρὸν ἐρύθημα διεχύθη ἀνὰ τὰς παρειὰς αὐτῆς.

«Αὐτὸ εἶνε μεγάλο κομπλιμέντο» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ εὐαρέστως διατεθεὶς ὑπὸ τῶν λόγων τῆς κόρης «Καὶ μοῦ τὸ λέγετε ἔτσι, χωρὶς νὰ με γνωρίζετε;»

«Σὰς γνωρίζω —» ἀπάντησε συντόμως ἡ Μερτσέδες.

«Ἀλήθεια; μὲ γνωρίζετε; — Καὶ ποῦ ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ κάμω τόσον ἐξαίρετον γνωριμίαν;»

Ἡ Μερτσέδες ἐγέλασε καὶ εἶτα ἐξηκολούθησε μὲ ὕψος σοβαρόν: «Υπάρχουν ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων ὁ χαρακτήρ γνωρίζεται ἀπὸ ἐν βλέμμα, ἀπὸ μίαν λέξιν. — Σεῖς εἰσθε ἐξ ἀπαντος ἀσυνήθης — ἀγαθὸς — εὐγενὴς τὴν ψυχὴν ἄνθρωπος.»

Ὁ Καῖϋ παρετήρησε τὴν κόρην ἐκπληκτος. Οἱ λόγοι της ἐξήρχοντο ἐκ τῶν ῥοδίνων χειλέων μετὰ τοσαύτης εὐφραδείας καὶ χάριτος· ἀλλ' ἐνῶ τὴν παρετήρει, σφοδρὸς βῆξ κατέλαβεν αἰφνης τὴν κόρην, τὸ ἄβρὸν ἐρύθημα ἠφανίσθη παραχρῆμα ἐκ τῶν παρειῶν της, τὸ στήθος ἤχει σφοδρῶς καὶ ταραχῶδως, καὶ ἡ ἀγωνία αὐτῆ ἀφῆρσε πρὸς στιγμὴν τὸ κάλλος τοῦ προσώπου της.

«Παρακαλῶ! νὰ σὰς φέρω νερό; Μὲ φοβίζετε, ἀγαπητὴ μου κόρη!»

Ἀγαπητὴ μου κόρη! Εἰς τὰ ὅτα τῆς Μερτσέδες ἤχησαν οἱ λόγοι οὗτοι ὡς μουσικὴ. Ὑπὸ τοῦ βήχους οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπληρώθησαν δακρύων καὶ τὸ πρόσωπόν της προσέλαβε συγκινητικὴν ἑκφρασιν.

Ὁ Καῖϋ ἠγέρθη ταχέως καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν. Ἡ Μερτσέδες ἐφαίνετο εὐαρέστως ἀνεχομένη τὴν προσέλασίν του καὶ τὰς λοιπὰς ἐνδείξεις τῆς συμπαιδείας του.

Καὶ τὸ παρδενικόν, τὸ ἀπὸ πάσης κόνεως καὶ ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας τοῦ βίου ἄφικτον καὶ ἀμόλυντον σώμα τοῦ κοραίου ἐμεινεν ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἤσυχον ἐν ταῖς ἀγκάλαις του, καὶ ὁ Καῖϋ ἠσθάνετο τὴν ἡρεμὸν πνοήν της καὶ ἤκουε τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της.

Μὲ ζέοντα κόματα ἐφέρετο εἰς τὰς φλέβας τοῦ Καῖϋ τὸ αἷμα. — Ἦσαν ἅρα μάγισσαι αἱ κόραι αὗται; Τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου εἶχε περιγηθῇ, τὰς μεταξοειδεῖς κόμας τῶν ξανθῶν νεανίδων καὶ τὰ σφριγῶντα κάλλη τῶν μελαγχροινῶν, τὰ μεθύσκοντα χεῖλη τῶν θυγατέρων τῆς μεσημβρίας καὶ τὴν εὐρωστὸν καλλονὴν τῶν Ἀγγλίδων εἶχον ἐξετάσῃ τὰ ὄμματα του, ἀλλ' ἀτάραχος καὶ ἀδικτος εἶχε μείνῃ ἡ καρδία του ἀφ' οὗτο ἀπέθανεν ἡ σύζυγός του.

Ἦδη δὲ τὰ ἀρχαῖα αἰσθήματα ἐπλημύρουν τὴν ψυχὴν του ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν δύο τοῦτων ἀδελφῶν, αἵτινες ἐν τῇ συγκράσει τῆς βορείου καὶ τῆς μεσημβρινῆς καλλονῆς τῶν ἐξήσκουν ἐπ' αὐτὸν ἀκαταγώνιστον ἐλξιν.

Τῆς Μερτσέδες οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν καὶ ἡστραπτον τολμηρὰν ἅμα καὶ γλυκεῖαν λάμψιν ὑπὸ τὰς εὐκαμπεῖς καὶ σχεδὸν ὑπομελαίνας ὀφρῆς.

Τρέμουσα ὀπισθοχώρησεν ἀπ' αὐτοῦ ἡ κόρη.

Ἦδη δὲ παρουσιάσθη ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ. Λευκὸς πέπλος διὰ τριχάπτων παρυφασμένος περιέβαλλε τοὺς ὤμους της καὶ ἐπὶ τοῦ μελανόχρου στηθοδέσμου, ὅστις περιέσφιγγε τὴν μέσῃ της, ἦσαν προσηρμοσμένα ἐν λευκὸν καὶ ἐν ἐρυθρὸν ῥόδον, ἅτινα διὰ τῆς λεπτῆς καὶ ἀβρᾶς καλλονῆς τῶν ἐπηύξανον τὰ θέλητρα τῆς ἐπιβλητικῆς μορφῆς.

Ὅτε ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ παρετήρησε τὸν Καῖϋ, ἐκινήθησαν σπασμωδικῶς αἱ γωνίαι τῶν χειλέων της καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ χεὶρ της ἐσφίγγετο ὑπὸ τῆς ἰδικῆς του.

Ἡ Μερτσέδες εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τινα γωνίαν καὶ ἐκάθητο ἔλκουσα διὰ τῶν δακτύλων τὰ ἄκρα μικροῦ ὀδονίου. Τοῦτο δ' ἐπρατε μηχανικῶς, διότι ὅλη της ἡ προσοχὴ ἦτο συγκεντρωμένη εἰς πᾶσαν κίνησιν τῆς ἀδελφῆς της καὶ τοῦ Καῖϋ.

«Ἐρχεσθε» — ἤρξεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ μετὰ τινος ταραχῆς, μὴ ἰδοῦσα τὴν ἀδελφὴν της — «ἔρχεσθε» — ἐπανέλαβε μετὰ μείζονος ἐμφάσεως προφερούσα τὴν λέξιν.

Ἀλλὰ δὲν ἐξηκολούθησε, καὶ περιστρέψε μόνον τὰ βλέμματα,

ὡς ἂν εἰ φοβουμένη μὴ ἀκουσθῶσιν ὑπ' ἄλλου τινὸς οἱ λόγοι της. Ἦδη δὲ παρετήρησε τὴν Μερτσέδες, ἥτις ἀμέσως ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσεπάθησε νὰ λάβῃ ἀφελῇ καὶ ἀτάραχον ὄψιν.

ἸΠήγγαινε, Μερτσέδες, νὰ ἰδῇς ποῦ εἶναι ἡ μητέρα καὶ ὁ πάτερης.»

Ἄλλ' ἡ Μερτσέδες δὲν ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς της. Ὑψώσε δὲ μόνον τοὺς ὤμους, οἷον εἰ λέγουσα: δὲν εἰδέω ποῦ νὰ τοὺς εἶρω καὶ διὰ τί νὰ τοὺς ζητήσω. Θέλω νὰ μείνω ἐδῶ.

«Δὲν ἀκοῦς;» ἐφώνησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ. Ἡ Μερτσέδες ἐχαμήλωσε τὸ κάτω χεῖλος καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της πεισματῶδης. Οὐδὲ τῶρα ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς της· ἀλλ' εἶπε μόνον: «εἰδοποιήθησαν ἤδη.»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἠτοιμάζετο νὰ ἐκραγῇ, ἀλλὰ συνεκράτησε τὴν ὀργὴν της ἐνώπιον τοῦ Καῖϋ.

«Σὰς παρακαλῶ, κόμης, ὑπακούσατε πρὸς χάριν ἐμοῦ» εἶπεν ὁ Καῖϋ πρὸς τὴν Μερτσέδες, παρακαλῶν αὐτὴν μᾶλλον διὰ τῶν βλεμμάτων ἢ διὰ λόγων.

Ἡ Μερτσέδες ἐκλινεν εὐγενῶς τὴν κεφαλὴν καὶ προύχωρσε κατὰ τινα βήματα. Ἀλλ' ὅτε διέβη πλησίον τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς προσέλαβεν αὐτὴς τὴν πεισματῶδη της ὄψιν.

«Ἀξίεραστον κοράσιον εἶνε ἡ μικρὰ — ἡ μεγάλη σας ἀδελφὴ» εἶπεν ὁ Καῖϋ, ἀφοῦ ἡ Μερτσέδες ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου.

ἸΠροπετὴς καὶ αὐθάδης εἶνε· εἰς τὴν ἡλικίαν της ἐπρεπε νὰ ζεῖρη νὰ φέρεται καλῆτερα!» ἀπήντησεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, ἀσυνέτως ἐνδοῦσα εἰς τὴν ὀργὴν της. «Ἀλλὰ ὡς ὁμιλῶμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων. Ἐπιστρέψατε λοιπὸν καὶ — χαίρω — χαίρω —»

Ἄλλ' αἱ μετ' ἐμφάσεως προφερθεῖσαι αὗται λέξεις ἀπήχησαν, καὶ ἡ συνοδευσασα αὐτὰς ἑκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν ἠφανίσθη ἐπ' ἰσῆς ταχέως.

«Δὲν τελειώνετε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠθέλετε νὰ εἰπῆτε» παρετήρησεν ὁ Καῖϋ, καὶ πλησιάσας πρὸς τὴν νεάνίδα ἤρπασε ταχέως καὶ μετ' ἀποτόμου σφοδρότητος τὴν χεῖρά της. «Μόνον τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας σας θὰ μοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσω — ἐντελῶς — ἂν εἶμαι εὐτυχής...»

Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ὀπισθοχώρησε. Ἡ ὄψις της ἀπώλεσεν αἰφνης πᾶσαν ἑκφρασιν θερμότητος.

«Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ!» ἐφώνησεν ὁ Καῖϋ μετὰ τρυφερότητος καὶ εὐκρινείας.

«Μοὶ δίδετε ἐλπίδας καὶ μοὶ τὰς ἀφαιρεῖτε κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν. Εἶνε αὐτὴ δικαιοσύνη; εἶνε εὐγένεια; δὲν εἶνε σκληρότης;»

«Ἐγὼ σὰς ἔδωκα...» ἀπήντησεν ἡ νεῆνις, καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐρωτήσεως ταύτης ἐδείκνυε ψυχρότητα, ἥτις ἐνέβαλε τὸν Καῖϋ εἰς ἀδημονίαν.

Ἄλλ' αἰφνης ὑπερνικήσας τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν καὶ ἀποβαλὼν πάντα διαταγὰς εἶπε μετὰ ζέσεως:

«Ναί, μοὶ ἔδωκατε διὰ τῶν βλεμμάτων καὶ διὰ τῶν λόγων σας, καὶ μίαν νέα, ὅπως σεῖς, δὲν παῖζει μὲ τὰ αἰσθήματα. Δὲν ὑπάρχει καὶ τι ἀνεκδήλωτον μεταξὺ μας εἰσέτι, Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ, μεθ' ὅλην σας τὴν πρώτῃν ἀρνήσιν;»

«Μὴ τῶρα, σὰς παρακαλῶ, κύριε κόμης!» ἐπρόφερον ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ μετ' ἀγωνίας. «Θὰ μᾶς ἀκοῦσούν! ἐκτὸς τούτου, εἶνε πρόσφατος εἰσέτι ὁ θάνατος τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἐμελλε νὰ εἶνε σύζυγός μου.»

ἸΠοῦδ καλά, ἐκτιμῶ τὰ αἰσθήματά σας· τὰ συμμερίζομαι — ὅπως θέλετε, ὅπως ἐπιθυμεῖτε, θὰ κάμω. Ἀλλ' εἰπέτε μου τοῦλάχιστον μίαν λέξιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ ἐλπίσω. Δὲν θέλετε, κόμης; δὲν θέλετε, Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ;»

Τῶρα παρετήρησεν αὐτὸν πάλιν μὲ τὰ αἰνιγματῶδη ἐκείνα βλέμματα της, ἅτινα πρὸ μικροῦ εἶχον ἐμβάλῃ αὐτὸν εἰς ἀδημονίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπῆντησε, μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ Μερτσέδες εἰς τὸ δωμάτιον.

Τὰ περὶ τοῦ ταξιδίου σχέδια τοῦ Καῖϋ μετεβλήθησαν διὰ τῆς διφορούμενης συμπεριφορᾶς τῆς Κλεμεντίνας Ἰουλίας. Ἡ διαμονὴ του ἐξετάθη πέραν τῶν δύο ἑβδομάδων καὶ κατ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἐπεσκέπτετο καθημερινῶς τὴν οἰκογένειαν Σλειβεν.

Ἀλλὰ κατ' ὅλον αὐτὸν τὸν χρόνον σπανίως εὕρισκεν εὐκαιρίαν ν' ἀνταλλάξῃ πρὸς τὴν νεάνίδα λέξεις ἀνευ τῆς παρουσίας μαρτύρων, καὶ τότε δὲ ὁσάκις ὁ Καῖϋ ἤνοιγε τὸ στόμα του, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῶν μυστικῶν του πόθων, ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίᾳ ἀπέφευγε τοῦτο διακόπτουσα τὴν ὁμιλίαν του εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἢ ἀπαντῶσα μὲ τρόπον ἀποδαρννικόν.

Καὶ ὅμως! ὁσάκις παρετήρει τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Καῖϋ πρὸς τὴν

ἀδελφὴν τῆς Μερτσέδες, κατελαμβάνετο ὑπὸ τινος ἀνησυχίας, ὑπὸ τινος αἰσθήματος ζηλοτυπίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἰς μάτην ἠγωνίζετο ν' ἀπαλλαγθῇ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ αἰσθημα ἐξεδηλοῦτο ἐν αὐτῇ κατ' ἰδιόρρυθμον τρόπον. Ἦτο ψυχρά, ὀλιγόλογος καὶ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τῆς ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους εὐγενῆς. Καίτοι δὲ ἐβλεπε τὸν Καῖϋ πάσχοντα, καίτοι ἐκ τῶν βλεμμάτων του ἐβεβαίοντο ὅτι ἡ καρδιά του αὐτὴν ἐπόθει, οὐδόλως μετέβαλλε τὴν ψυχρὰν συμπεριφορὰν τῆς, ἐνίοτε δὲ μάλιστα ἠγείρετο ἀποτόμως καὶ προφασίζομένη ἀδιαθεσίαν κατέλιπε τὸ δωμάτιον καὶ δὲν ἐπανήρχετο πλέον καθ' ὁλὴν τὴν ἐσπέραν.

Ὁ Καῖϋ δὲν εὐρισκὲ πλέον τότε καμμίαν ἱκανοποίησιν ἐν τῇ μετὰ τῶν λοιπῶν συνδιαλέξει, ἀλλ' ἐκάθητο πλήρως ἀμφιβολιών καὶ ἀνησυχίας καὶ ἐπόθει τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ τῆς οἰκογενείας, διὰ νὰ εἶνε τοῦλάχιστον μόνος μὲ τὰς ἰδίας του σκέψεις.

Πάντοτε προσηλοῦντο πρὸς αὐτὸν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μερτσέδες πλήρεις βαρυθύμου σοβαρότητος, ὡσὰς ἡκροῶτο τοὺς λόγους του. Ἀλλ' ὅταν καὶ αὐτὴ ἤνοιγε τὸ στόμα τῆς διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, ἐφαίνετο ἀφελὲς καὶ ἀδῶν κοράσιον, παραδιδομένον μόνον εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς στιγμῆς, ἄνευ σοβαρωτέρων σκέψεων καὶ διαλογισμῶν.

Ἐπανεληλυμμένως προσεπλάθην ὁ Καῖϋ νὰ διαρρήξῃ βιαίως τὰ δεσμά δι' ἃν ἐδεσμεύετο πρὸς τὴν Κλεμεντίνα. Ἰουλίαν. Ἡρχισε

μόλις ὁρατὸν περὶ τὸ κεκλεισμένον στόμα τῆς Μερτσέδες, ἐπηύρηνε τὴν ὑποψίαν του. Αἰφνης συνέλαβε τὴν ιδεάν νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν Μερτσέδες, ἐλπίζων ὅτι θὰ δυνηθῇ ἴσως νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὡς συνεργὸν διὰ τοὺς σκοποὺς του.

«Μένω, διότι μὲ δεσμεύετε, κόμησσα Μερτσέδες,» εἶπεν εἰρωνικῶς.

«Ἐννοεῖται!» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες μετὰ προσπεποιημένης σοβαρότητος.

Εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην δὲν ἤξευρεν ὁ Καῖϋ τί ν' ἀνταπαντήσῃ. Ἀλλὰ τὸ εὐγλωττον κοράσιον ἐλαβεν ἀμέσως ἀντ' αὐτοῦ τὸν λόγον.

«Μένετε, κύριε κόμης φὸν Βίτσδορφ, διότι ἡ ἀδελφή μου, ἡ Ἰουλία, ἀφίνει τὸν ἥλιο νὰ λάμπῃ καὶ ὀπίσω ἀπὸ τὰ παρασκήνια ἀφίνει κάπου κάπου καὶ τὴ βροντὴ νὰ βροντᾷ. Τώρα λοιπὸν ἐπιθυμεῖτε ἐκ περιεργίας νὰ μάθετε ποῖον ἀπὸ τὰ δύο εἶνε γνήσιον, ὁ ἥλιος ἢ ἡ βροντὴ, ἢ μήπως εἶνε καὶ τὰ δύο ψεύτικα. Μάθετε λοιπὸν, ὅτι ἡ βροντὴ εἶνε ἐξ ἀπαντος ψεύτικη. Εἶνε μόνον βροντὴ ἀπὸ τὰ παρασκήνια.»

Πλήρως ἐκπληξῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τινος συγχύσεως καὶ ἀμηχανίας παρετήρησεν ὁ Καῖϋ τὸ κοράσιον. Ἀλλὰ ἡ ὄψις τῆς ἦτο τὴν φορὰν ταύτην ἐντελὲς σοβαρά. Ἡ ἀνοιχτὴ καὶ καθαρὰ αὐτὴ γλῶσσα,

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ Α'.

νὰ καταδικάξῃ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν του, καὶ προσεπάθει ν' ἀμυνθῇ πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ τὰ συναισθήματα ταῦτα κατέλειπον ἀμέσως τὴν καρδίαν του, εὐθὺς ὡς ἐβλεπεν αὐτὴν ἐνώπιόν του, καὶ ἤκουε τοὺς εὐρυεῖς λόγους τῆς, καὶ παρετῆρει τὰ αἰνιγματώδη ἐκεῖνα βλέμματά της, ἐν οἷς ὑπερρφάνεια καὶ ταπεινότης διεδέχοντο ἀλλήλας ὡς ἀστραπὴ ταχέια.

Ἐν τούτοις ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ φιλάρεσκος. Ἐξεπλήγη οὐδέποτε μετεχειρίζετο μέσα πρὸς ἐπαύξησιν τῶν φυσικῶν θελημάτων τῆς. Ὁμοίως κατὰ τοῦτο πρὸς αὐτὸν τὸν Καῖϋ, μὲ μόνην τῇ διαφορὰν, ὅτι δὲν ἠδύνατο ποτὲ νὰ ἐπιβάλλῃ ἐξαναγκασμῶν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ παρεδίδοτο ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὰ μετ' ἀλλήλων συγκρουόμενα αἰσθήματα τῆς ὑπερηφανίας, τῆς συμπαιδείας καὶ ἀντιπαιδείας καὶ εἰς τὰς μεταλλασσομένης ψυχικὰς διαθέσεις τῆς, ἐνῶ ἡ διηνεκὴς καὶ ὁμοιόμορφος ἡρεμία, ἣτις διέκρινε τὸν Καῖϋ, ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα πνευματικῆς ὁριμότητος, ἐνισχυθείσης διὰ τῆς μακρᾶς πείρας τοῦ κόσμου.

Ἡμέραν τινὰ πρὸ τοῦ γεύματος περιεπάτει ὁ Καῖϋ μετὰ τῆς Μερτσέδες ἐν τῷ κήτῳ — ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία κληθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς ἀφῆκεν αὐτοὺς μόνους. — Τότε τὸ κοράσιον εἶπεν αἰφνης μὲ τὸ σὺνηδες χαριεντιστικὸν καὶ εἰλικρινὲς ὕφος του:

«Νομίζω ὅτι ἐβιάζεσθε ν' ἀναχωρήσετε! Καὶ ὅμως μένετε ἀκόμη εἰς τὸ Ἀμβουργον περισσότερο τῆς μιᾶς ἐβδομάδος. Ἐχετε ἐργασίας ἢ τίποτε ἄλλο;»

Ὁ Καῖϋ, ὅστις δὲν ἦτο τόσον ἀφελὲς ὥστε νὰ ἐκλάβῃ ὡς ἀφέλειαν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἠρεύννησε ταχέως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ χαοκτηριστικὰ τοῦ κορασίου. Εἰρωνικὸν τι μείδιμα, ὅπερ ἐπλανᾶτο

ἢ ἄνευ προοιμίων καὶ μεταβάσεων, καθίστα πάλιν εἰς τὸν Καῖϋ δυσχερὴ τὴν εἴρεσιν τῆς δεούσης ἀπαντήσεως. Ἀλλ' ἡ Μερτσέδες καὶ πάλιν εἶρε τὰς καταλλήλους λέξεις μὲ εὐκολίαν καὶ εἶπε:

«Κύριε κόμης! εἶμαι ἀσήμαντον κοράσιον, ἀλλὰ καλὸς φίλος, ὅταν συμπαιδῶ πρὸς τινα. Ἐρωτᾷτέ με. Ζεῖρω ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐμπιστευθῇτε εἰς ἄνθρωπὸν τινα τὰς σκέψεις σας.»

«Ναί!» ἀπήντησεν ὁ Καῖϋ, αἰσθανθεὶς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀγαθότητα τῶν λόγων τούτων. «Εἶσθε καλὴ ἀξιαγάπητος κόρη καὶ συνετὴ συγχρόνως. Δέχομαι εὐγνωμόνως τὴν πρότασίν σας. Τί φρονεῖτε . . . ἂν ἐνυμφευθῇ τὴν ἀδελφὴν σας;»

Ὡς κοπετὴρ μαχαίρια ἐσπάραξαν τὰ στήθη τῆς Μερτσέδες οἱ λόγοι οὗτοι. Τὸ δυστυχὲς κοράσιον μετ' ἀγωνίας ἠδυνήθη ν' ἀναπνεύσῃ. Ἡ ἀγαθότης τῆς καρδίας τῆς, μικρὰ δόσις περιεργίας καὶ ἡ ἀδῶα ἐπιθυμία τοῦ νὰ φανῇ σπουδαῖον πρόσωπον, παρέσχον ὥθησιν εἰς τοὺς λόγους τῆς ἐκείνους. Ἀλλ' ὅτε ἤδη ἤκουσε τὴν εὐθεσίαν καὶ ἀπροκάλυπτον ταύτην ὁμολογίαν τοῦ Καῖϋ, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐλαφρὰν κραυγὴν.

«Ὡ, ὦ!» ἐπρόφερε παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, καὶ ἀκουσίως ἐπίεσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ στήθος τῆς.

Εἰς τὸ ὥραιον πρόσωπον τοῦ Καῖϋ ἐξωγραφήθη θλίψις καὶ ἐκπληξίς συγχρόνως.

«Τί ἔχετε, κόμησσα;» ἠρώτησε περιδεής, «Πιστεύετε ὅτι ἡ ἀδελφή σας δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ αἰσθημα ὅπερ τρέφω πρὸς αὐτήν, ἢ ὑποδέτετε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ καταστήσω τὴν ἀδελφὴν σας εὐτυχῇ;»

«Ζεῖς — Ζεῖς, ναί!» — ἐπρόφερον ἡ κόρη μετὰ δυσκολίας. «Με-

βαίως εἶσθε ἱκανὸς νὰ δώσετε εἰς ἄλλους τὸν ἐπίγειον παράδεισον. Ἀλλὰ — ἀλλὰ! Ἀλλ' ὄχι! Δὲν κάνω καλά, συγχωρήσατέ με, κόμης κόμης, καὶ ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβα διὰ τῆς ὑποσχέσεώς μου. Πῶς εἰμὶ ἐγὼ νὰ κρίνω ὁρθῶς περὶ οἷου δήποτε πράγματος; Ἐγώ, ἡ ὁποία δὲν ἔχω καμμίαν πείραν τοῦ κόσμου! Ὅπως δικαίωμα ἔχω —»

«Ὁ, ὄχι, εἰμπορεῖτε πολὺ καλὰ νὰ κρίνετε· εἶσθε παρὰ τὴν ἡλικίαν σας ἐκτάκτως ὄριμος, καὶ τὴν ἔλλειψιν τῆς πείρας ἀναπληροῖ ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ εὐαισθησία σας, ἡ ἔμφυτος αἰσθησις τοῦ ὁρθοῦ καὶ τοῦ μὴ ὁρθοῦ.»

«Λοιπὸν» εἶπεν ἡ νεάνις μετ' ἀποφασιστικότητος «Σὰς λέγω λοιπὸν, ὅτι κατὰ τὴν ιδέαν μου — ἂν δὲν ἀπατῶμαι — ἡ ἀδελφή μου ἔχει μὲν βεβαίως χαρακτῆρα καὶ εἶναι πλήρης ἀφοσιώσεως εἰς τὰ καθήκοντά της, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ ἀγάπην, ἔρωτα! ... μόνον ἡ λέξις «ἀγάπη» τῇ εἶνε γνωστή.»

Ὁ Καϊὺ ἐξεπλάγη — ἐξεπλάγη, διότι ἤκουε τὰς ἰδίας του ἀμφιβολίας καὶ ὑποψίας ἐπιβεβαιουμένας ὑπὸ τοῦ νεαροῦ καὶ ἀπειρου κορασίου. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἐχώρισε τὸ ψυχρὸν λογικὸν ἀπὸ τῶν ὁρμῶν τῆς καρδίας του, τοῦδ' ὅπερ σπανίως ποιοῦσιν οἱ ἐμπαθῶς ἑρῶντες.

Ἐφραττάζετο τὴν μικρὰν του Καρμελίταν, τὴν ὁποίαν μετὰ τοσοῦτον ἀπειρου σορογῆς καὶ τρυφερότητος ἡγάπα, ἀναπαυομένην εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κλαίουσαν, ἔβλεπε δὲ συγχρόνως τὴν ψυχρὰν ὄψιν τῆς γυναικὸς, ἥτις — εἰ καὶ συνεπεία ἰσως τῆς πείρας ἦν ἐλαβε καὶ τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων της — οὐδὲν ἄλλο ἔγινωσκε καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ὑπ' ὄψει εἰ μὴ τὸ ἐγὼ της.»

«Δὲν δύναται νὰ ἀγαπήσῃ» ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν ὁ Καϊὺ σιωπηλῶς. Τῷ ἐφάνετο ἤδη ὅτι ἴστατο ἐνώπιον ἀβύσσου. — Καὶ ὅμως — δυσηρεστεῖτο διὰ τὴν πληροφορίαν ἣν ἐλαβε καὶ φργίζετο σχεδὸν κατὰ τῆς πληροφορησάσης αὐτόν.

Αἰωνίως ἄλυτον μένει τὸ αἰνίγμα, διὰ τί ὁ δημιουργὸς ἐνεφύτευσεν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν τὸν ἀνθρώπων τὸ ἐνστικτὸν τοῦ μὴ ὁρθοῦ καὶ τοῦ διαστρόφου μὲ τοσοῦτον βαθεύας καὶ ἀναποσπάστους ρίζας.

Ὑποσκάπομεν αὐτὰς ἐνίστε, ἐνίστε δὲ καὶ ἐκπαῶμεν αὐτὰς ἐν-τελῶς, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον τρέφομεν καὶ αὐξάνομεν αὐτὰς διὰ σκέψεων κολακευουσῶν τὴν ἡμετέραν φιλαυτίαν.

Αὐτὸ τοῦτο ἔπασχεν ὁ Καϊὺ, αὐτὸ τοῦτο συνέβαινε ἤδη εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις εἰς ὅλας τὰς ἄλλας περιστάσεις ἤξευρε νὰ εὕρισκῃ μετὰ νηφαλιωτάτης φρονήσεως τὸ ὁρθὸν καὶ τὸ δίκαιον..

«Ἐπανερχομαι εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐδίξαμεν, κόμης,» ἤρχισεν ὁ Καϊὺ, νικηθεὶς πάλιν ἀμέσως ὑπὸ τοῦ πάθους. «Βλέπετε τὰ πράγματα διὰ τοῦ ἰδικοῦ σας πρίσματος. Σεῖς αἰσθάνεσθε μετὰ περισσοτέρας ζωηρότητος ἢ ἡ ἀδελφή σας, διότι εἶσθε καὶ νεώτερος. Ἡ ἐκφρασίς σας ἦτο πολὺ αὐστηρά. Δὲν πρέπει νὰ κρίνετε τόσο ἀδίκως.»

Ἡ Μερτσέδες ὕψωσε τοὺς ὤμους. «Ἦθελε νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἐξαμήλωσε μόνον τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀνέβλυσαν δάκρυα. Δὲν ἦσαν δάκρυα διαψευδέντος ἔρωτος — ταῦτα ἔρρευσαν βραδύτερον μετὰ διπλάσιας σφοδρότητος — ἀλλ' ἦσαν δάκρυα μετανοίας, τὰ ὁποῖα ἀνέβλυσαν ἐκ τῆς εὐγενοῦς ταύτης καρδίας!

Ἡ ταραχὴ τοῦ Καϊὺ δὲν εἶχε διαφύγῃ τὴν προσοχὴν της. Δὲν ἤκουσε μόνον τοὺς λόγους του, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἡσθάνθη. Ὁ Καϊὺ ἡγάπα τὴν ἀδελφήν της, καὶ αὐτὴ, ἡ Ἰουλίαν, ἡγάπα φασάτως τὸν Καϊὺ. Καὶ τῶρα αὐτῇ, ἡ Μερτσέδες, ἔρριψε σπινθήρας δυσπιστίας μεταξὺ αὐτῶν καὶ κατέστρεψεν ἰσως τὰς ἐλπίδας ἀμφοτέρων!

«Εἶσθε τεταραγμένη;» ῥώτησεν ὁ Καϊὺ ταχέως καὶ μὲ τεταπεινωμένην φωνήν. «Σὰς παρακαλᾷ, μὴ κλαίετε! Τί ἔχετε; τί σας ἐλύπησε;»

Ὁδερμία ἀπάντησις.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ὁ κρότος πλησιάζοντων βημάτων καὶ ὁ Καϊὺ ἐπανελάβε τοὺς λόγους του μετὰ περισσοτέρας θερμότητος.

«Ἦμην ἀπερίσκεπτος, ἡμην ἀνόητος. Ἔχετε δίκαιον» εἶπε μετ' ἀγωνίας ἡ κόρη, «λησμονήσατε ὅ,τι σὰς εἶπα.»

Καὶ ταχέως ἐγερθεῖσα ἐγένετο ἀφαντος μεταξὺ τῶν δένδρων. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. ΒΙΚΤΩΡ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ (ἐν σελ. 81).

2. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 85).

3. Μ' ΑΓΑΠΑΙ — ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ... Κατὰ τὴν ἐλατιογραφίαν τοῦ Pram-Henningsen (ἐν σελ. 89).

4—5. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ καὶ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΡΩΜΟΥΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ Α'. (ἐν σελ. 92).

Ὁ λαοφιλὴς ἡγεμὼν τοῦ ὁποῖου ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τῆς ἐπὶ τὸν θρόνον ἀναρρήσεως μεγαλοπρεπῶς καὶ πανδήμως ἐωρτάσθη ἐν Ῥωμουνίᾳ τῇ 10. πᾶρελθ. Μαΐου ἀνήκει εἰς τὸν ἐνδοξότατον τευτονικὸν οἶκον τῶν Χοχενζόλλερν. Μετὰ τὴν ἀπέλασιν τοῦ ἡγεμόνος Κούζα, μὴ ἀποδεξαμένου τὸ ἡγεμονικὸν στέμμα τοῦ κόμητος τῆς Φλάνδρας, ὁμοφώνως ἐξελέχθη τῇ 8 Ἀπριλίου 1866 ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας ὁ πρίγκηψ Κάρολος. Πόσον εὐφροσύνως ἐχαίρετίζθη ὑπὸ σύμπαντος τοῦ Ῥωμουνικοῦ ἔθνους ἡ ἐκλογὴ αὐτῇ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας, ἥτις διὰ ψήφων 685,969 κατὰ 224 μόνον ἐπεκύρωσεν αὐτὴν καὶ ἀνεγνώρισεν ὡς ἡγεμόνα τὸν νεαρὸν πρίγκηπα.

Εἴκοσι καὶ πέντε ὁλὰ ἔτη παρηλθὼν ἔκτοτε. Σοβαρὰ γεγονότα διεδραματίσθησαν ἐν τῷ μεταξὺ ἐν τῇ παρὰ τὸν Ἰστρον χώρα, ἐπιδράσαντα ἐπὶ τῆς τύχης αὐτῆς τῶν γεγονότων τούτων συνέπεια ὑπῆρξεν ἡ ἀνακήρυξις τῆς

Ῥωμουνίας ὡς βασιλείου καὶ ἡ στέψις τοῦ ἡγεμόνος Καρόλου ὡς βασιλέως, τῇ 10 Μαΐου 1881.

Ὁ πανηγυρισμὸς τῆς εἰκοσιπενταετηριδος ταύτης δὲν εἶνε ἀπλῆ χρονολογικὴ ἐπιμνημόσυτος ἑορτὴ, ἀλλ' εὐγνώμων πανηγυρισμὸς τῆς δράσεως ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀφιερῶσαντος ἑαυτὸν ὅλον εἰς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἔθνους του.

Ἡ ἐν Βουκουρεστίῳ ἐλληνικὴ παροικία θέλουσα νὰ συμμετάσχη τῆς χαρᾶς τῆς χώρας ἐν ἣ φιλοξενεῖται καὶ νὰ διατρανώσῃ τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ἔθνος μετ' οὗ οἱ Ἕλληνες συνδέονται διὰ δεσμῶν αἵματος καὶ ἀναμνήσεων, καὶ θρησκείας καὶ συμφερόντων, πρὸς δὲ τὸν βαδὺν αὐτῆς σεβασμὸν πρὸς τὸν ἀνακτα τοῦ ἔθνους τούτου, συνελθοῦσα ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς αὐτόθι ἐλληνικῆς πρεσβείας ἐξελέξατο ἐπιτροπεῖαν ἐκ τῶν κκ- Ν. Χρυσοβελῶνη, Χρήστου Ζάππα, Ἀρ. Βοσκῶφ, Μ. Βρετοῦ, Β. Παπαζόγλου, Ἀθ. Νικολοπούλου καὶ Π. Καραβία, ἥτις παρουσιάσθη εἰς τὰ ἀνάκτορα συνεχάρη ἐν ὀνόματι τῆς ἐλλ. παροικίας τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα Κάρολον ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηριδι τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσεώς του. *)

*) Εἰκόνα καὶ ἐκτενὴ βιογραφίαν τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης τῆς Ῥωμουνίας ἥτις πρὸς τῷ βασιλικῷ στέμματι φορεῖ καὶ τὸ στέμμα τῶν Μουσῶν εἶνε δὲ περιώνυμος ὡς Κάμεν Σίλβα, ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ ἀρ. 8 τοῦ 1880.